

Η ΔΙΑΒΟΛΑΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Η'.

Συνδρομή προπληρωτή,
διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτ.
ἀνά 12 φύλλα Δραχ. 3

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φύλλ:
24. Φράγ. 7.

ΑΡΙΘ. 92.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ
γραμμὴ ὀβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἡ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΗΠ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 30 Ἀπριλίου 1864.

ΤΟ ΠΛΘΟΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Ἐν ἡμέραις ἐν αἷς ἡ ἐκκλησία μνημονεύει τὸ πάθος τοῦ Θεανθρώπου καὶ τὴν πρὸς στιγμὴν ἦτταν τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπέναντι τοῦ προσκείμενου θριάμβου τῆς ὑποκρισίας, τοῦ ψεύδους, τῆς ἀδικίας καὶ τῆς τυραννίας, ἐν ἡμέραις ἐν αἷς ἡ Ἐκκλησία μνημονεύει τὴν θυσίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς λήτρωσιν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἃς μνημονεύσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ παρὰ τῶν κραταιῶν τῆς γῆς εἰς ἡμᾶς ἐπιβληθέντα μαρτύρια καὶ τὴν θυσίαν ἣν ἐπ' ἐσχάτων ὑπέστημεν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ὄλου ἡμῶν ἔθνους. — καὶ ἄλλοτε ἐπὶ παραπλησίῳ περιάσεων τὸ εἶπομεν καὶ νῦν αὖθις τὸ ἐπαναλέγομεν: Τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ ἡ ζωηροτέρα εἰκὼν εἶναι ὁ Λαὸς, οὐχὶ ὁμῶς Λαὸς οἷος δῆποτε, ἀλλὰ Λαὸς ὀργῶν καὶ πᾶσων πρὸς ἀνάγκησιν τῆς ἐλευθερίας του, Λαὸς νικώμενος, ἀλλὰ μὴ καταβαλλόμενος Λαὸς τοῦ ὁποίου τὰ μαρτύρια ἀγιάζονται, Λαὸς τοῦ ὁποίου αἱ θυσίαι στεφάνονται διὰ τοῦ ἀειθαλοῦς στεφάνου τῆς ἐλευθερίας. — Σήμερον προσθέτομεν ὅτι ὁ ἡμέτερος, ὁ μικρὸς τῆς Ἰονίας οὗτος Λαὸς εἶναι κατ' ἐξάίρεσιν ἡ εἰδικωτέρα ἀνθρωπίνη εἰκὼν καὶ ἡ ἐντελεστερα ἐπὶ γῆς ἀφομοίωσις τοῦ Λητρωτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ῥήσεών μας νὰ ἀναδιφῶμεν τὴν

κονιορτώδη βίβλον τῆς ἀρχαίας μας Ἱστορίας, οὐδὲ νὰ περιπλανηθῶμεν εἰς τὰ σκότη τῶν μεσαιωνικῶν ἀμβολίων ὅχι, ἀπλοῦν θλέμμα ριπτόμενον ἀπ' ἀρχῆς τοῦ αἰῶνος μας μέχρι σήμερον θὰ ἐπαρκέσῃ. — 1815 — 1864. Ἰδοὺ ἐν πρώτοις ἑπταπλῇ ἐβδομάς ἐτῶν, ἰδοὺ ἡ ἀγία καὶ μεγάλη ἐβδομάς τῶν παθῶν καὶ μαρτυρίων μας, ἐβδομάς συμπεριλαμβάνουσα τεσσαράκοντα ἐννέα ὁλόκληρα ἐτῆ! — Ὅσακις τὸ ἀνθρώπινον προσεγγίζει εἰς τὸ θεῖον ἔχει ἀνάγκη τῶν μεγαλητέρων του διαστάσεων καὶ ἰδοὺ Λαὸς ὁλόκληρος ἀντὶ ἐνὸς καὶ μόνου Θεοῦ, καὶ ἰδοὺ ἑπταπλῇ ἐβδομάς ἐτῶν ἀντὶ ἀπλῆς ἡμερῶν ἐβδομάδος, ἰδοὺ ἐνὶ λόγῳ τὸ ποῦν ἀντὶ τοῦ ΠΟΙΟΥ. Ἄς διεξιέλθωμεν καὶ τὰ καθεκαστα τοῦ θεοῦ τούτου παραλληλισμοῦ:

Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐπροδίδετο διὰ φιλήματος ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων καὶ παρεδίδετο παρὰ φίλου εἰς χεῖρας ἀπίστων. — Ἡμεῖς ἐν Πάργᾳ ἐπροδιδόμεθα διὰ τῆς ἀγγλικῆς σημαίας ἀντὶ πλείονων τῶν τριάκοντα ἀργυρίων, καὶ παρεδιδόμεθα παρὰ συμμάχου εἰς χεῖρας ἐχθρῶν. — Ὁ Προδότης τοῦ Θεανθρώπου ἦταν ὁ Ἰούδας, ὁ Προδότης τῶν Παργίων ὁ Μαιτλάνδς, — Ὁ μὲν μετανοήσας ἀπηγγονίζετο ὁ δὲ ἀπέθνησκεν ἐξ οἰστροσίας. — Ὁ Λητρωτὴς ἡμῶν ἐκολαφίσθη, ἐτροπληκίσθη, ἐναυτύσθη, ἐρίξισθη ὑπὲρ τῆς Πατριᾶς καὶ τῆς ἐλευθερίας. — Ἡμεῖς κατεδιώγημεν, ἐφυλακίσθημεν, ἐξωρίσθημεν, ἐμαστιγώθημεν, ἀπηγγονίσθημεν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους καὶ τῆς αὐτονομίας μας. — Τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια δὲν διέσωσαν τὰ ὀνόματα τῶν θεοκτόνων δερμίων, ἀλλ' ἡμεῖς μετὰ φοίκης εἰσῆλθον ἀνακυκλοῦμεν εἰς τὴν πόλιν

ἡμεῖς Αἰσιτλάνδους, Ἀδάμς καὶ Οὐάρδους μας. — Ὁ Κυρη-
ναῖος ἔχει τὸν σταυρὸν τῆς ἀτιμίας ἐπ' ἀγογίῳ. — Παρ-
οἱ αὐλοκόλακες καὶ ξενόδουλοι ἤσαν καὶ ὅλονεν αἰ-
σῶσι τὰ αἰσχρὰ τῆς δουλείας ἐπὶ μισθῷ. — Τοῦ Χριστοῦ
τὰ ἱμάτια διμερίσαντο καὶ ἐπὶ τοῦ ἱματισμοῦ του ἐθεν-
το κλήρον. — τὰ κτήματά μας περιήλθον εἰς ἐξουσίαν
τῶν Εὐραυνισκῶν μας, καὶ ἐπὶ τοῦ ὑδρώτος τοῦ πτωχοῦ
ἡμεῖς ἐκερδοσκόπησαν οἱ ἀγύρται. — Τὸν Χριστὸν
ἐνέδυσαν χλαμύδα κοκκίνην καὶ ἀκάνθινον στέφανον, καὶ
ἐνέδυσαν καὶ περιέβαλλον τὰ στήθη ἡμῶν με-
τὰ τὴν παρὰ σῶμα! — Τὸν Χριστὸν πρὸς ἐμπαιγμὸν ἐ-
χαίριτῶσαν Βασιλεῖα τῶν Ἰουδαίων δώσαντες εἰς αὐτὸν
σκῆπτρον καλὰ μινον. Καὶ εἰς ἡμᾶς ἄνωθεν τοῦ Προστα-
τανοῦ Σταυροῦ πρὸς χλεῦν ἐνέγραψαν Ἀγγλιστὶ, Ἑλ-
λениστὶ καὶ Ἰταλιστὶ. « Ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος
Δημοκρατία τῶν Ἰουδαίων Νήσων, » καὶ εἰς ἡμᾶς πρὸς
ἐμπαιγμὸν ἀφῆκαν ὡς σκῆπτρον τὸν κάλαμον τῆς ἐλευ-
θεροτυπίας, ἵνα δι' αὐτοῦ γράφωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν
ὑψῶν μας καὶ τὴν τῶν ἐγκλημάτων των! — Τὸν Ἰησοῦν
ὑψωσαν ἐπὶ σταυροῦ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ
σταυροῦ ἀνυψώθημεν ἐν μέσῳ ζωῆς καὶ θανάτου, ὅπου
τεσσαράκοντα ἐννέα ὅλα ἔτη διηνύσμεν στενάζοντες
καὶ ἀγωνιῶντες. Καὶ ὡς πρὸς τὸν Χριστὸν οἱ πάλαι
Ἰουδαῖοι οὕτω καὶ πρὸς ἡμᾶς οἱ περὶ τὸν Κ. Γλαδ-
στωνά εἰλεγον. — κατὰ βὰ τοῦ Γολγοθᾶ σου καὶ θέλεις
σωθῆ! Καὶ ἡμεῖς τὸ ἀλλήλῃ λαμὰ σαραχθαρίο ἀνα-
κράζαντες ἐπεριπαίχθημεν ὡς δῆθεν ἐπικαλούμενοι τὴν
μικρὰν καὶ ἀνίσχυρον Ἑλλάδα βοηθὸν κατὰ τῆς παντο-
δυνάμου Ἀγγλίας! — Ὡς δὲ ὁ Θεάνθρωπος ἐκ τοῦ ὕψους
τοῦ σταυροῦ του εἶδε καὶ εἰλέησε τὴν Μαγδαλινὴν, ὡς
ὁ Θεάνθρωπος ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ σταυροῦ του εἶδε καὶ
εἰλέησε τὸν μετανοοῦντα ληστὴν, ὡς ὁ Θεάνθρωπος Ἰη-
σοῦς προσηυχῆθη καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν δεινῶν του, οὕτω
καὶ ἡμεῖς εἶδομεν πολλοὺς ἀμαρτήσαντας, οὕτω καὶ ἡ-
μεῖς συγχωροῦμεν εἰς τοὺς ληστές μας, οὕτω καὶ ἡμεῖς
θεόμεθα τοῦ Θεοῦ νὰ συγχωρήσῃ εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔ-
θνους μας, καὶ γὰρ οὐκ οἶδασι τί ποιοῦσι. . . Ὡς δ' ὁ
Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς ἀτιμώσεως κρε-
μίσμενος « φωνήσας γεγονυῖα τὸ τετέλεσται, ἀφῆκε τὸ
πνεῦμα, καὶ ἰδοὺ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς
δύο, ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσεισθή καὶ αἱ πέ-
τραι ἐσχίσθησαν καὶ τὰ μνημεῖα ἠνεώχθησαν καὶ πολλὰ
σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθησαν κτλ. »
(Ματ. Κεφ. ΚΖ'.) Οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐκράξαμεν τὸ τε-
τέλεσται καὶ ἰδοὺ τὰ καταπετάσματα τῶν φρουρίων ἐ-
σχίσθησαν εἰς μύρια ἀπὸ κορυφῆς ἕως θεμελίων, καὶ αἱ
πέτραι τῶν ἐπάλλεων ἐτινάχθησαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ

τὰ μνημεῖα τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν ἠνεώχθησαν καὶ πολλὰ
Φέσματα τῶν κεκοιμημένων ἡρώων τοῦ κόσμου ἠγέρθη-
σαν ἵνα τὴν θυσίαν ἡμῶν ἀσπασθῶσι καὶ τὸ ἐγκλημά-
των ἐλέγξωσι!

« ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! »

Ἐλλὰς, Ἐπτάνησα μαζὴ σκιρτᾷτε
Τ' Ἀδοὺς ἡ δύναμις ἰδοὺ νικᾷται,
Ἡ ἄχαρ φλόγα τοῦ με μὲς ἐσθίστη
Ἀπὸ τὸ δάκρυ μας, Χριστὸς-ἀνέστη!.

Εἶνε κί' ἂν ἐπραξες κρίμα βροδάρου,
Εἶνε κί' ἂν ζούλεψες ἔργον τοῦ Χάρου.
Ποινὴ σου ἔχε καὶ τιμωρία σου
Μαύρη σελίδα στὴν ἱστορία σου.
Σ' ἐμᾶς τὸ μῖσος ἔπαυσε, ἐσθίστη
Κί' ἂν θέλῃς κάνουμε Χριστὸς-ἀνέστη!.

Ἐχθροὶ καὶ φίλοι συμμαζωχθῆτε,
Σὲ τέτοια μέρα μὴ χωρισθῆτε.
Δεῖξετε αἶσθημα καὶ καρδιάς ζέστη
Καὶ κάμετ' ὅλοι, Χριστὸς-ἀνέστη!.

Καὶ σεῖς μεγάλοι Πολιτικοὶ μας,
Φιλιωθῆτε στὴν ἑορτὴ μας,
Γιὰ σᾶς ὁ τόπος πολλὰ ὑπέστη
Κάμετε ὅλοι, Χριστὸς-ἀνέστη!.

Καὶ σεῖς Ἰπάλλληλοι τώρα τὴ Λίρα
Ξεχάστετ' ἐν τὴν κακομοίρα.
Κί' ὅλοι φωνάζοντες — ὁ Θεὸς χωρέστη —
Μὲ δραχμαῖς κάμετε, Χριστὸς-ἀνέστη!.

Κ' ἐσεῖς ποὺ θάβετε γιὰ πληρεξούσιοι,
Ἄν ἀπὸ αἶσθημα εἰσαστε πλούσιοι,
Πέτε τὴν πλάνης ὁ θεὸς χωρέστη,
Κ' ἐθνικὸ κάμετε, Χριστὸς-ἀνέστη!.

Ἄς δεῖξομεν ὅλοι οἱ Ἐπτάνησιοι
Γόννοι πῶς εἶμαστε τῇ Ἑλλάδι γνήσιοι,
Πῶς ἂν κί' ὁ τόπος μας σκληροῖα ὑπέστη
Γνωρίζει τ' εἶνε, Χριστὸς-ἀνέστη!.

Καὶ μεῖς μὲς ὅλους ὅπ' ἀγαποῦμε

Είμαστε έτοιμοι ν' ἀγκαλιαστούμε,
Με κάθε εἶδους με κάθε γένους,
Μ' ἐβραίους, τούρκους, ντόπιους καὶ ξένους.
Εἶν' ἡ ἐσχάτη μας καθολικὴ
Καὶ σ' ὅλους δίνουμε γλυκὸ φιλὶ,
Κι' ὅποιος δὲ θέλει νάχη φιλὶ μας
Μᾶς τὸ ἐπιστρέφει, δὲν εἶν' ὑτροπή μας.
Γιὰ μᾶς τὸ ἔργο ἐξετελέστη
Σὰν ποῦμε σ' ὅλους, Χριστὸς-ἀνέστη!.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Διήγημα Γ'.

ΓΙΑΤΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ.

(Συνέχεια, ἰδὲς ἀριθ. 90—91.)

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν οἱ ἐξοχώτατοι ἐβγάχανε στὸ δρόμο μετὰ πολὺ περισσότερον *possession di scena*, καὶ σὰν παλοὶ πλέον στὴν ἐπιστήμη. Μὰ ἐκείνην τὴν ἡμέρα κανεὶς δὲν τοὺς ἐκράζεε.

« Δὲν πῆμε κανὲν νὰ ἰδοῦμε τὴν προεστούλαμας; » Εἶπε ὁ Παῦλος τοῦ Γιάννη μετὰ εἰρωνίαν.

« Ἄς πάμε, λέει ὁ Γιάννης. Εκκεῖ ἔμπορεῖ κηρύλλες νὰ χρειάζεται νὰν τῆς δώσωμε καλὴν γιγαλάπα. »

« Ἄ, γιὰ τὰ σήμερα δὲν τῆς δίνω ἄλλῃ. Πρέπει ν' ἀφήσωμε τὸ στομάχι νὰ ἡσυχάσῃ. » Λέει ὁ Παῦλος, μιμούμενος περιπαιχτικὰ τὴ σοβαρότητα τοῦ γιαιτρῶνε. « Σήμερα τὴν ξορκάω καὶ τὴ λιθανίζω καὶ τῆς γυρεύω ἕξη γρόσια γιὰ ὅλο τοῦτο. Τί λὲς εὐὸ, αἱ; »

Καὶ κουβεντιάζοντες ἔτσι, καὶ σχεδιάζοντες ἀπάνου στὸ πετσί τῆς γριάς, ἐφτάσανε ἴσὶ ἀπάνου στὸ σπῆτι, μὰ ἡ γριά εἶχε πεθάνει!...

Ὅντες τὰ παιδιὰ τῆς ἀκούσανε πῶς οἱ φονιάδες τῆς μάναστου; ἦταν ἐκεῖ, ἀρπάξανε τὰ βραχίδια τοὺς καὶ τοὺς ἐπῆραν κυνήγου νὰν τοὺς σκοτώσουνε. Ὁ γιαιτρὸς ἐπίταξε τὸ ξοφόρι καὶ τὸ μπαστοῦν γιὰ νὰ τρέχῃ καλῆτερα· καὶ ὁ ἄλλος ὁ σύντριφίς του, αἰκοπιδόντας καὶ ἐκείνος, ἐχαθήκανε μέσα στὰ σοκάκια, καὶ ἐφυλαχτήκανε στὴν ταβέρνα τους.

« Καὶ τώρα, τί μέλλει γενέσθαι; »

« Αἱ!... »

« Αἱξὸς καὶ ξερὸς. Ἀκούς τί σοῦ λέω; »

« Μὰ δὲν εἶδ' εὐὸ ποὺ τόπος νὰ κάμωμε τὸ γιαιτρό; »

« Ἀμὰ σὰν τόπα; ἔμπορουμε τώρα πούλι νὰ ματά-δωμε;... »

« Αἱ!... »

« Αἱξὸς... »

« Μωρὶ τί σοῦ φτῶ ἡγώ; »

Ἐδῶ ἀκολούθησε μία μακρὰ σιωπὴ· εἶπει ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ Παῦλος ἀσυχονόμενος μετὰ ἀπόραση — « Ἄ θέλῃς, λέει, νὰ φᾶς, ψωμί εἶναι, ἀπουκάτου στὴ γιαικέτα. »

« Κ' εὐὸ ποὺ πᾶς τώρα; »

« Στὸ Διάολο. »

Ὁ Παῦλος ἐγενότουνε πάντ' ἀνέγγιχτος· καὶ ποὺ ἡ δουλειᾶ του ἐπῆραν κακὰ· καὶ ἐγκρίνιαζε τοὺς συντρόφους του χωρὶς κανεὶς νὰν τοῦ φτῇ. Ἔστι καὶ τώρα ἐβγήκε ἀπελπισμένος, γιὰτὶ ὁ θάνατος τῆς γριάς καὶ τὸ δημόσιον κυνήγημα ποὺ ἐλάβανε μέσα στοὺς δρόμους ἐγκρίμιζε τὴ γιαιτροσύνην καὶ τὰ σχέδιά του· καὶ ἔπρεπε τώρα νὰ σκαφιστοῦνε τίποτε ἄλλο, γιὰ νὰ μὴ πεθάνουν τῆς πείνας. Εἶχε ὅμως στὴν τσέπη του λίγα γρόσια, καὶ ἀποφάσισε νὰν τὰ ἐμπορευθῇ.

Ἡ ἀπελπισία κανεὶ ληοντάκια τοὺς ἀνθρώπους· ὅντες τοὺς χρειάζεται σωματικὴ δύναμις καὶ τοὺς κάμνει ἐπιτίδιους ὅταν ἦναι πνεῦμα ποὺ τοὺς χρειάζεται. Ὁ Παυλάκης ἐξόδιασε δύο γρόσια καὶ ἀγόρασε εἰκοσιτέσσαρες δαχτυλιδόπετρες, τὲς ὁποῖες τὲς ἐδιάλεξε χοντρές καὶ εὐμορφες· τὲς ἔβαλε σὲ κομματάκια χαρτί, καὶ ἐπῆγε νὰ πρὶν τὸν πατὰ Ζ. Ὁ πατὰ Ζ ἐκεῖν τὴν ὥραν ἐξεμολόγουνε, καὶ ὁ Παυλάκης ἔμεινε στὴ μπασιά.

« Ὁ πατὰς ξεμολογάει, σουδερὲς. » Τοῦ εἶπε ἡ δου-λα μετὰ βραχνὴ φωνή· καὶ τοῦ ἐγύρισε τὴν πλάτη καὶ ἐχάθηκε.

Ὁ Παῦλος δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους ὁποὺ μένοντες μοναχοὶ σ' ἓνα ξένο σπῆτι στέκουν· ἐκεῖ ἀπεριεργοὶ ὥστε νάλλῃ ὁ νοικοκύρης. Ἐξεναντίας, ὁ Παῦλος, πατόντας ἀπάνου σ' τὴν μύτη τοῦ παπουτσιῶν του, ἐκόντεψε τὴν πάρτα τοῦ πατὰ, ἐπίθωσε τ' αὐτίτου σὲν ἀναιμάδα, καὶ δὲν ἔχασε τίποτα ἀπ' ὅτι ἐπόθηκε μετὰ. Ἀυστοχία ὅμως ποὺ ἡ ἐξομολόγησις ἦταν τελειομένη, καὶ μόνον εὐρισκόντανε στὲς ποινές.

« Ἄν θέλῃς, λέει, νὰ σοῦ συγχωρήσω τὲς βλαστημίες σου, νὰ κάμῃς ἓνα σταυρὸ μετὰ τὴ γλώσσα σου ἀπάνου στὸ πάτομάμου, ἀπὸ τὴ μίαν ἄκρη τοῦ κάμαρας ὡς στὴν ἄλλη. » Καὶ ὁ χωριάτης ἔπεσ' εὐθύς· πικρὸς καὶ γλύψις-γλύψις ἐσημάδεψε τὸ σταυρὸ κατὼς τοῦ ἐδι-ορίσθηκε. Ὅντες ἐσυκόθηκε ἀπάνου, ἡ γλώσσα του ἐκρυσμύσθηκε ματομένη.

« Νὰ πάρῃ ὁ διάολος τὴ ψυχὴ μου, λέει, καὶ ματα-δλαστημήσω πούλι. »

Μὰ, ἂς ἀφήσωμε τὸ χωριάτη, καὶ ἂς ξανάμωμε στὸ προκείμενόν μας. Ὅντες ὁ Παῦλος εὐρέθηκε στὸ ξεμολο-στῆρι καὶ ἐκεῖνος, εἶδε μίαν μεγάλη κατανόησι, μεγάλη συντριβὴ καρδίας καὶ πνεύματος.

« Εἶρτα, λέει, Δέσποτα καὶ ἐγὼ σὰν ἀμάρτυρ ὅπου εἶμαι, νὰ σοῦ ξεμολογηθῇ μίαν ἀμαρτία, γιὰ τὴν ὁποία ἔβρισκαμὲ πολλὸ μετανωημένος. »

Ὁ πατὰ Ζ. δὲν ἦταν κανένας κοδκός. Ὁ πατὰ Ζ. ἦταν γανταμπίνος, ἀνθρώπος τοῦ φόρου, καὶ ἐργαζόμενος τοὺς ἀνθρώπους ἐκύτταξε τὸν Παῦλο μετὰ δυσπιστίας, ... μὰ, θέλ' εἶπε μέσα του, ἂς ἀκούσωμε.

« Εἰγὼ λέει, ἀφέντη, βρίσκουμ' ἐδῶ ἀπὸ περίστασι. καὶ σ' οἶζο τὴν ἀλήθεια, ἐδῶ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ γιαιτρό, κατὼς τὸν κανόνε τὸσοι ἄλλοι, γιὰ νὰ κερδίσω τὸν ἐπίουσιον. Μὰ ἀφέντη, ἂν ξεδούλια! φέρω τὴν πείνας! Πασχίζω νὰ ἀπαντήσω εἰς τὰ τάλαρα νὰ κάμω τὰ ἐξοδάμου γιὰ νὰ γυρίσωμε στὴν πατρίδα, ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου, μὰ δὲν μποροῦμε νὰν τὸ κατορθώσωμε. Ἢ χρειαὶ νικάει τὸ νόμο. Ἐφῆς μ' ἐκράζανε σ' ἓνα σπῆτι ποὺ ἐκείνην τὴ στιγμὴ, τῆς ἀρχόντισσας τῆς ἡλῆς λυτ-

ἡμῶν. ὄντες ἐμπῆκα στὴν κάμαρα εὗρηκα τοῦ τὴν ἐγ-
 λίσσανε καὶ τὴν ἐθάνανε στὸ κρεβάτι. Τὰ φορέματά
 της καὶ τὰ στολιδιὰ της τὰ ῥίχνανε ὅπου ἐστάνανε. Ὅλ-
 ῖτανε σατισμένοι, κ' ἐκλαίγανε. . . . ἐγὼ μόνος ἤμουν
 σιωπηλός· ἐπίκουσα ἀπάνου στὸ καρὸς τὴν ὁμορφὴ
 γυλᾶνα διαμάντια. . . ἡ ἀμαρτίε μου μ' ἐστραβόσανε. . .

« Καὶ τὴν πῆρες. »

« Μὰ, ν' ἀκούσης καὶ τὸ ἐπίλοιπο. Ἰδέλα νὰ πάω νὰν
 τὴν πουλίσω μὰ ἐφοδύμουνα μὴ γνωρισθῇ ἡ γυλᾶνα,
 καὶ ποῦνα καρμιά· ἐκάθισα λοιπὸν καὶ τὴ χάλασα, κ'
 ἐπῆρα τὴν πέτρες. . . . »

« Καὶ νὰ σοῦ τῇ ! »

« Ἐβγάλα τὴν πέτρες, ἀφέντη γιὰ νὰ μὴ γνωρίζετε
 καὶ τίς ἐπῆρα καὶ τίς ἐξετιμόσανε. . . »

Πρὸ μωρὲ ;

« Σ' ἐνὸς χρυσικοῦ. Καὶ μοῦ τὲς ἐξετιμόσανε τριάντα
 χρυσίδες χρύσια, ἀπάνου-κάτου. . . »

« Καὶ δὲν τοῦ τὲς ἐδοσε ; »

« Δὲν εἶχε τὰ ἔτοιμα. . . μὰ νὰ σ' ὀρίσω, κάλιο ἔ-
 ται, γιατί' ἐγὼ ἀφέντη ἐμετάγνωσα, καὶ θέλω νὰ δώσω
 τὸ ξένο πρᾶμμα. »

« Ἀνά. . . » κ' ἔδειξε τὸν ἑαυτοῦτο, σὰ νᾶλεγε ἔ-
 γω, ὁ πνευματικὸς εἶν' τὸ μέσο. »

« Ἐγὼ, λέει, ἀφέντη, νὰ σοῦ τὲς δώσω, ἔντισες. »
 Καὶ ἀνοίξε τὸ χαρτί, ὁ παπὰς ἀπλωσε κ' ἐκεῖνος τὸ
 χέρι του, μὰ ὁ Παῦλος ἐτράβηξε τὸ δίκιόν του « Ἐγὼ λέ-
 ει, ἀφέντη, ἔχω ὅλην τὴν καλὴν προαίρεσιν νὰ ἐπιστρέ-
 ψω τὸ ξένο πρᾶμμα, μὰ τὰ εἰκοσι τάλαρα ποῦ σοῦ ὀρι-
 σα μοῦ χρειάζονται· νὰ μοῦ κάμης τὸ ψυχικὸ νὰ μοῦ
 τὰ δώσης, καὶ τὰ λαβαίνεις ἀπὸ 'κεῖνο τὸ σπῆτι ποῦ
 βλεῖ σοῦ δείξω. »

Ἐδῶ, ἡ προθυμία τοῦ παπὰ ἐσκόνταψε· καὶ 'μπαίνον-
 τας γιὰ μία στιγμή στὸν ἑαυτοῦτο, ἐζύγισε στὴ σκέ-
 ψη του τὴν περίστασιν, κ' ἀποκρινότουσε τοῦ Παύλου πό-
 τες γρούζοντας, καὶ πότες μονοσύλλαβα « Οὐμμμ. . .
 μὰ. . . ναί. . . μὰ, παιδίμου. . . »

« Τί ἀφέντη ; »

« Οὐμμμ. . . , μὰ νὰ κάμω κ' ἐγὼ νὰν τὲς ἰδοῦνε. . . . »

« Ἀφέντη λέει ἐδᾶ θὰν τὲς πληρώσης ! τὰ εἰκοσι τάλ-
 αρα ποῦ σοῦ γυρεύω εἶναι σὰ μιὰ-ν πρῆξα ταμπάκος
 ὅπως σὲ ποττες. . . καὶ τὰ λαβαίνεις ἀπὸ ἐκεῖνον
 τὸν ἀρχόντισα. »

« Ναί, μὰ, ἐγὼ δὲν ἔχω εἰκοσι τάλαρα· ἐγὼ εἶμαι
 φτωχός. Ἔχε ὑπομονὴ νὰν τὰ λάβω ἀπὸ τὴν ἀρχόντισα
 καὶ τότε στὰ δίνω. »

Ὁ Παῦλος ἐτράβηξε τὸ χέρι του ἕνα λίγον πουλιὸ κον-
 τὰτου ἀκούμπησε τὸ κουτέλιόν του στὸ χέρι του, κ' ἔδειχθη
 καὶ ἀπειπισμένος. Ἀφέντη, λέει, ξέρεις ἀπὸ τί εἶναι κα-
 μωμένο ἡ ἀπειψία ; ἀπὸ χρεῖα καὶ ὑπομονή. » Περμέ-
 νη τὰ τὰ λόγια μὲ ἀπόφασιν, ἐσαλεύτηκε σὰ νᾶθελε
 νὰ φοκθῇ νὰ μισέψῃ.

« Ἀκούσε, λέει τίτες ὁ παπὰ Ζ, νὰ σοῦ δώσω τὰ δέ-
 κα τῶρα, καὶ τ' ἄλλα δέκα. . . » Μὰ ὁ Παῦλος τὸδῶσε
 μιαν ἀγροῖα ματιά κ' ἐσυκόνηκε.

« Στάσου λέει παιδίμου, στάσου. » Κ' ἐπῆγε κ' ἀνοι-
 ξε μιαν κασέλα, ποῦ ξεκλειδόνοντας ἔδωκε μιὰ σιγὴν
 κυρτανιά.

« Οὐμ ! εἶπε μὲ τὸ νούτου ὁ Παῦλος : « Ἐκεῖ μέσα
 εἶναι ὁ κορβανάς, »
 (Ἀκολουθεῖ.)

ΦΥΡΑΝ-ΜΥΡΑΝ.

Καθὼς ὁ Κωστάκης παρ' ἡμῶν οὕτω φαίνεται καὶ ἡ
 Βουλευτικὴ μας Ἐπιτροπὴ ἐπροξένησε εἰς τὴν Ἑλλάδα
 σκάνδαλα ἀντηχήσαντα εἰς τὴν Εὐνοσυλεύευσιν καὶ εὐά-
 σαντα διὰ τὸν Ὑπουργεῖον εἰς τὴν Αὐλὴν, καὶ ἐπειτα
 μᾶς ψάλλουσι θριάμβους ! — Ἰδοὺ τί περὶ αὐτῶν φιλο-
 σκώμων τις Ἀθηναῖος μᾶς γράφει :

Εἰσῆλθες στὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ θαίων καὶ κλάδων.

Ἐπιτροπὴ πρωτοφανὴς Ἱ-όνων βουλευτάδων,

Ἀντὶς ὅμως τὸ Γάϊδαρο νὰ ἔχῃς ἀλογό σου

Τὸν εἶχες εἰς τὸ πλάγιόν σου, τὸν εἶχες σὺντροφόν σου.

— Κατ' αὐτὰς ἀνέγνωμεν μετάφρασιν φυλλαδίου τοῦ
 Φιλέλληνος Λεονορμάνου περὶ Ἑνώσεως, παρὰ τοῦ συμπο-
 λίτου μας Δ.ρ Π. Τ. Φορέση, ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ Συγ-
 γραφέως τὸν κάμνει κάποτε νὰ πιδᾷ εἰς τὸ θαυμάσι-
 ον καὶ μυθώδες καὶ τόσον ὥστε νὰ ἐκλαμβάνῃ π. χ. τοὺς
 νερομύλους τοῦ Κυρίου Μηλιαρέση ὡς γίγαντας τῆς βι-
 ομηχανικῆς μας προόδου ! . . .

— Κατ' αὐτὰς ὁ νομομαθὴς γραμματεὺς τῆς Βρυχο-
 λάκεας Βουλῆς μας Δ.ρ Ν. Λούζης ἐξέδοτο φυλλαδί-
 ον περὶ ἐκλογῆς πληρεξουσίων ἐν ᾧ, κατὰ πλάτος καὶ
 μήκος, πραγματεύεται τὸ οὐσιώδες τοῦτο ζήτημα τῆς ἡ-
 μέρας, τὸ εὐκαιρὸν τοῦτο πόνημα συνιστῶμεν θερμότητα
 εἰς τοὺς φιλοκαίρους.

— Κατ' αὐτὰς ἡ ἀγωνιώσα Κυβέρνησις μας, κατὰ
 πρόσκλησιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν Ὑπουργοῦ τῆς Ἑλ-
 λάδος, ἐξέδοτο πρᾶξιν δι' ἧς προσκαλεῖ τὰς ἐκλογικὰς
 ἐπιτροπὰς εἰς τὴν σύνταξιν προπαρασκευαστικῶν ἐκλο-
 γικῶν καταλόγων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καθολικῆς ψήφου.
 Αἱ ἐπιτροπαὶ ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐργάζωνται, καὶ ἐλπίζο-
 μεν ὅσον οὐπω νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας
 εἰδικωτέρας ἐπὶ τοῦ προκειμένου πληροφορίας.

— Λέγεται ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον Κανάρη ἐπέσε κατὰ
 συνέπειαν τῶν Σκανδαλῶν τῆς Ἑθνικῆς Μαρτύρας, ἵνα
 κατὰ Λεβιδὴν εἴπωμεν, — ὅτι ὁ Βούλγαρος προσκλη-
 θεὶς νὰ σχηματίσῃ Ὑπουργεῖον ἀπήτησε τὴν ἀποπομπὴν
 τοῦ Σπόνεχ, καὶ διατὶ ὅχι καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως ; ! . καὶ
 ὅτι προσεκληθῇ ἐπομένως καὶ πάλιν ὁ Βάλβης — εἴδωμεν.

— Ἐχομεν διάφορα ποιήματα τὰ ὁποῖα διὰ τε τὴν
 πληθὺν τῆς ὕλης καὶ τὸ στενὸν τοῦ χρόνου, κατὰ τὰς
 ἀγίας ταύτας ἡμέρας, ἀναβάλλομεν εἰς τὸ προσεχές.

— Ἀλληλογραφία. Πρὸς τὸν Κ. Κ. Ζ. Φοιτητὴν
 εἰς Αἰθῶνας. Ἐξαντληθεὶς πρὸ πολλοῦ τῆς ἡμετέρας
 ἐκδόσεως, δὲν ἔχομεν φύλλα διαθέσιμα εἰμὴ τῆς παρού-
 σης τριμηνίας εἰς ἣν δύνασθε νὰ ἐρωγῆτε συνδρομηταί,
 οἱ βυλόμενοι, παρὰ τῶν ἐν τῇ ὑμετέρᾳ πόλει Βιβλιοπώλῃ
 Κ. Νάκη.

Ὁ Συντάκτης ΦΕΡ. Φ. ΟΔΔΗΣ.

Ὁ Ἰπεύθυνος ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Β. ΖΑΦΡΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.53.41.Φ1.0082